

Cappuccino

&

Cupcakes

Ex Libris

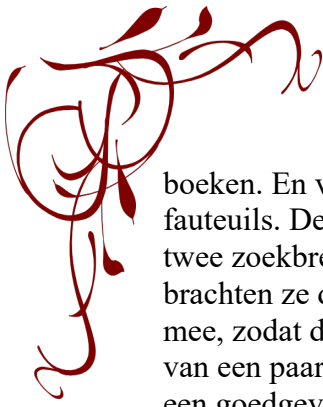
Ex Libris

Het was enorm druk geweest, die zaterdag in de koffiebar Latteratura. Normaal is januari nat en koud, maar dit jaar hadden de winkeliers in de hoofdstraat geluk tijdens de jaarlijkse koopjesmaand. Het was betrekkelijk droog en hoewel het niet onmiddellijk terrasjesweer was, probeerde een waterachtig zonnetje op regelmatige tijdstippen de harten en ledematen van de shoppers te verwarmen.

Latteratura had ondertussen een flinke reputatie opgebouwd en dat was te merken aan de mensenmassa die op die januaridag over de vloer kwam. Thomas bakte cupcakes, gebakjes gevuld met superlekkere vulling, hij maakte cakes, taarten en soezen bij de vleet. De arme man kon de vraag amper bijhouden. En Jasmijn en Maris hadden heel de dag amper tijd gehad om even te gaan zitten en zelf ook een kop overheerlijke Arabica koffie te drinken.

Om zes uur had Jasmijn de deur dichtgedaan en de nog aanwezige klanten vriendelijk verzocht om stilaan afscheid te nemen. Normaal ruimden ze 's avonds nog op, maar geen van de drie had er nog de fut voor. Ze besloten het gebak op te bergen en de ergste rommel weg te gooien. De rest zou Jasmijn de volgende dag wel doen, dan was de winkel toch gesloten.

Latteratura was geen doordeweekse koffiebar. Uiteraard kon je er verschillende koffiemengelingen kopen, zowel om mee te nemen als ter plaatse te consumeren. En ja, daar paste ook een gebakje bij. Maar aan het einde van het smalle pand bevonden zich over heel de muur planken met gedoneerde

boeken. En voor die planken stonden heerlijk comfortabele fauteuils. De vaste klanten kwamen hier vaak een uurtje of twee zoekbrengen met één van de uitleenboeken. Vaak brachten ze daarna enkele boeken uit hun eigen collectie mee, zodat de verzameling op een jaar tijd was aangegroeid van een paar klassiekers uit Jasmijns eigen boekenkast tot een goedgevulde bibliotheek.

Toen Jasmijn even later haar twee medewerkers onder zachte dwang door de achterdeur naar buiten had gewerkt, slaakte ze een diepe zucht en liep naar de bibliotheek. Ze besloot om haar benen even rust te gunnen bij een leuk boekje. Met de keukendoek nog over haar schouder liep ze langs de planken en bekeek het leesmateriaal. Welke zou ze nemen? Iets luchtigs, misschien een verhalenbundel? Of iets over een zomervakantie. Ze wreef over haar pijnlijke nek terwijl ze verder wandelde langs de planken.

Plots werd haar aandacht getrokken door een speciaal boek. Aan de rug te zien hoorde het niet thuis tussen de romannetjes, verhalenbundels en klassiekers. Het was een dik boek, tenminste dat liet de rug vermoeden. Het zag er heel oud en duur uit. Ze schoof een aantal boeken opzij zodat ze het boek beter kon bekijken. Voorzichtig betastte ze de kaft en die voelde vreemd aan. Het was geen papier maar ook geen leder, zoals wel eens de gewoonte was bij oude boeken. Het voelde zacht aan en heel glad. Het leek op een dierenhuid maar dan heel oud. Ze probeerde de naam op de rug te lezen maar verder dan een paar letters kwam ze niet.

Ze nam het boek van de plank en ging ermee naar een van de sofa's die ter beschikking van de lezers waren neergezet.

‘Hmmm, wat doe jij hier tussen mijn gezellige lectuur’ vroeg ze aan het boek, maar het antwoordde niet. Ze opende de kaft en bekeek het schutblad. ‘Les Oeuvres de Clément Marot’ met daaronder een datum: ‘1596’. Jasmijn schrok. Het boek dat ze in de hand hield was meer dan vierhonderd jaar oud, wat deed het tussen haar romannetjes?

Ze bladerde nog even verder maar omdat ze angst had om het boek te beschadigen, klapte ze het voorzichtig dicht. Het was in een oud soort Frans geschreven en aan de structuur te zien waren het vooral gedichten. Ze vroeg zich af wie het hier kon achtergelaten hebben, het was niet iets wat bij het gezellig allegaartje paste.

Ze besloot een kopje koffie te maken voor zichzelf en terwijl de machine gezellig stond te pruttelen, haalde ze uit de grote koelkast met glazen deur een moccapunt. Het mysterie liet haar niet los, ze wilde er eens rustig over nadenken. Dus liep ze met haar kopje koffie en de moccapunt weer naar het boekenhoekje. Ze installeerde zich in de zachte kussens en met haar voeten op een bankje nam ze het oude boek weer ter hand. Misschien als ze heel voorzichtig keek vond ze wel een aanwijzing naar de rechtmatige eigenaar. Eerst voelde ze of de pagina’s nog goed in de kaft zaten. Dat was in ieder geval zo dus draaide ze het boek om en schudde er zachtjes aan. Nee, er viel geen briefje uit dus dat bracht haar geen steek verder.

Misschien stond er iets op de achterflap? Ze draaide het boek op zijn buik en sloeg de achterkaft terug. Ze slaakte een zucht van verlichting, want hier had inderdaad iemand aantekeningen gemaakt. Ze probeerde ze te ontcijferen maar het leek of ze in dezelfde taal geschreven waren als de gedichten zelf. Voorzichtig sloeg ze een paar pagina’s om, weer vond ze in de kantlijn aantekeningen. De inkt was

bijna volledig vervaagd maar ze kon wel zien dat ze in een elegant handschrift gemaakt waren.

Een half uurtje later gaf ze het op. Ze besloot het boek mee naar haar flat te nemen, het leek haar te waardevol om het hier in de zaak achter te laten. En nadat ze haar kopje had omgespoeld en op het afdruiprek had geplaatst, draaide ze het vreemde ding in een handdoek en stak het in haar handtas.

Die avond bleef ze maar aan het boek denken. Ze probeerde naar de televisie te kijken, maar geen van de programma's kon haar boeien. Rond half elf draaide ze de lichten uit en liep naar haar slaapkamer. Misschien hielp het wel als ze een feelgood boek, dat al een tijdje op haar TBR-stapel lag, las. Ze schikte de kussens in haar rug en sloeg het boek open. Even later was ze verdiept in de avonturen van een secretaresse die besloten had om haar stoffige leventje achter zich te laten en zich onder te dompelen in de beau monde van de Côte d'Azur.

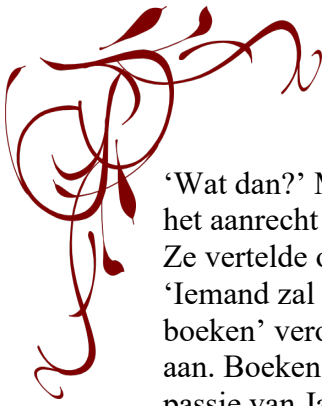
De volgende maandag was Jasmijn al vroeg aan de slag in Latteratura. Terwijl de poetsvrouw de tafeltjes en de vloer een flinke beurt gaf, ontfermde Jasmijn zich over de espressomachine en de koelkast.

'Hey vroege vogel!' Maris was geluidloos binnengekomen en deed haar schrikken.

'Maris verdorie!' riep Jasmijn half lachend. 'Ik had bijna een schaal met gevulde soesjes laten vallen.'

'Wat ben jij vroeg zeg, heeft iemand je uit je bed gejaagd?'

'Niet iemand, maar iets' antwoorde Jasmijn terwijl ze een doek over het aanrecht haalde. 'Ik heb zaterdagavond zoiets raars gevonden.'

‘Wat dan?’ Maris installeerde zich met haar achterwerk op het aanrecht maar Jasmijn joeg haar er onmiddellijk weer af. Ze vertelde over het boek dat ze gevonden had.

‘Iemand zal het meegebracht hebben met een stapel andere boeken’ veronderstelde Maris. Ze vond er niks mysterieus aan. Boeken waren niet echt haar ding, dat was meer de passie van Jasmijn en Thomas. Ze bond haar schort om en haalde de kleine dienblaadjes uit de kast. Ze schikte ze in mooie rijtjes op het aanrecht en voorzag ze van de typische kopjes van de koffiebar. Ze zorgde voor voldoende blauwe, gele, groene en zachtroze kopjes. Elk kopje stond voor een ander soort koffie. Er schoten nog drie dienblaadjes over, en daarvoor haalde ze de rode kopjes uit de kast.

‘Hé, die dingen geven me altijd weer koude rillingen.’ Jasmijn wist wat ze bedoelde. Een tijdje geleden hadden ze nog gedacht dat een van die rode kopjes een vergiftigd goedje had bevat, maar dat avontuur was gelukkig goed afgelopen.

Jasmijn keek op de klok: bijna 10 uur. Tijd om de zaak te openen. Ze trok haar schort recht en liep naar de deur. Ze wilde het bordje met ‘gesloten’ omdraaien toen ze zag dat er al iemand stond te wachten. Ze kende het sjofele heertje niet, hoewel ze dacht dat hij wel es in de zaak kwam. Ze draaide de sleutel om en liet de man binnen.

‘U zal nog even moeten wachten hoor’ sprak ze. ‘De percolator is nog niet op temperatuur.’

‘Oh excuseert u me’ zei hij en keek daarbij een beetje verlegen over Jasmijns rechterschouder. ‘Ik wilde hier zo vroeg mogelijk zijn, ik heb namelijk een groot probleem en ik hoop dat u mij daarbij kan helpen.’

Maris kwam van achter de toonbank om te horen wat er aan de hand was.

‘Is er iets gebeurd meneer?’

Het heertje keek wat ongelukkig rond en stotterde: ‘Ja ziet u, ik heb... ik ben... ‘t is te zeggen...’

Jasmijn had een beetje medelijden met hem. ‘Kom, waarom gaat u niet even zitten. Dat praat makkelijker. Wat is er aan de hand?’

‘Goh ja, ziet u...’ Hij wist niet goed hoe hij moest beginnen.

‘Ik ben een waardevol boek kwijt en ik heb er geen idee van waar ik het heb achtergelaten. Ik heb er gisteren heel de dag naar gezocht, mijn hoop is dat ik het misschien hier....’

Er ging Jasmijn een licht op. ‘Is het misschien een oud boek met Franse gedichten?’ vroeg ze. Het gezicht van het heertje klaarde op.

‘Inderdaad, hebt u het toevallig gevonden?’

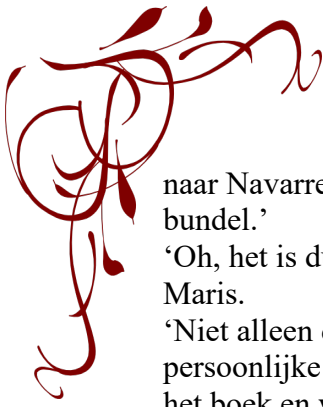
‘Ik denk dat u het zaterdag per ongeluk in het boekenrek hebt gezet’ zei ze. ‘Een ogenblikje.’ Ze repte zich naar de keuken en haalde daar het in de handdoek gewikkeld boek uit haar handtas.

De vreugde op het gezicht van het mannetje kon ze met geen pen beschrijven.

‘Mijn beste dame, u hebt er geen idee hoe gelukkig u me gemaakt hebt. Weet u wat u daar in uw hand houdt?’

‘Een beetje, ik heb de naam van de dichter opgezocht dus ik weet dat het behoorlijk oud is.’

‘Het boek is geschreven door Clément Marot, een zestiende-eeuwse Franse hofdichter. Hij was goed bevriend met de zus van de koning, Margaretha van Navarre. Toen de grond hem in Frankrijk te warm onder de voeten werd vanwege een paar ‘foute’ gedichten, vluchtte hij met haar

naar Navarre in Spanje. Als dank schreef hij voor haar deze bundel.’

‘Oh, het is dus een boek met een geschiedenis’ glimlachte Maris.

‘Niet alleen dat, mijn beste dame. Dit was Margaretha’s persoonlijke exemplaar. Kijk.’ Hij opende de achterflap van het boek en wees naar de haast uitgevaagde kriebels op het achterblad. ‘Dit zijn haar notities. Het is een uniek exemplaar en heel veel geld waard. Ik heb het geleend van een collega, het zou een ware ramp geweest zijn als ik het niet teruggevonden zou hebben.’

Jasmijn trakteerde de man nog op een kopje koffie en even later verliet hij als een gelukkig man de koffiebar. Toen ze de deur achter hem sloot, keek ze naar de planken met het allegaartje aan boeken. Maris keek haar met een guitige blik aan.

‘Denk je dat er nog goud tussen al dat kitsch zit?’ vroeg ze. Jasmijn lachte en ging met haar vinger langs de ruggen van de boeken.

‘Wie weet’ zei ze. ‘Er zijn al vreemdere dingen gebeurd in deze zaak.’

